

Arrest

nr. 276 231 van 18 augustus 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2022.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen in januari 2022 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 14 juni 2022 om internationale bescherming. Op 25 juli 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker per drager wordt betekend.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Algerijnse nationaliteit. U bent geboren (...) 1994 en afkomstig uit Relizane.

Op 31 maart 2021 werd u door zes personen ontvoerd terwijl u samen met een vriend, Z. A. (...), in de auto zat. Deze personen hadden ook een klein meisje bij. Ze zouden geweten hebben dat u geld had, en wilden u met deze ontvoering onder druk zetten dit geld aan hen te geven.

U en uw vriend werden een paar uur vastgehouden door jullie belagers. In deze periode werden jullie geslagen en gemarteld. U zou toen ook verkracht zijn. Uw verkrachting werd bovendien gefilmd door uw ontvoerders.

Nadat u beloofde het geld te geven werd u nog dezelfde dag vrijgelaten. Ze hielden uw vriend gevangen tot u het geld zou brengen. U ging echter in tegen deze afspraak, en ging naar de politie, die u toen naar de plek bracht waar u en uw vriend werden vastgehouden. Jullie ontvoerders werden opgepakt. Eén van hen, genaamd K. A. (...), kon toen ontkomen samen met het meisje, F. Z. (...).

Er zou uiteindelijk ook een rechtszaak hebben plaatsgevonden waarbij uw ontvoerders veroordeeld zouden zijn voor hun daden. K. A. (...) zou bij verstek veroordeeld zijn tot twintig jaar gevangenisstraf. In de rechtbank zouden uw ontvoerders het filmpje van uw verkrachting getoond hebben. Dit filmpje werd ook op het internet verspreid. Iedereen zou hiervan nu op de hoogte zijn, wat een groot schandaal is in Algerije. U haalt in dit verband nog aan dat niemand u hierdoor nog zou accepteren als echtgenoot.

Ook na uw vrijlating, bleef u bedreigd worden door uw ontvoerders. K. A. (...) zou dit gedaan hebben zodat u uw klachten zou intrekken en hij versoepeling zou krijgen op de rechtbank. U werd hierbij ook het slachtoffer van een aanval, waarin u verwond werd met een mes. Dit gebeurde in de zomer, in juni. Twee maanden erna vertrok u naar Wahran om uw belagers te ontvluchten. Maar ook daar kon u niet aan hen ontkomen en bedreigden ze u verder.

Omwille van bovenstaande redenen verliet u uw land van herkomst. Volgens uw verklaringen was dit op 20 december 2021. U reisde via Spanje en Frankrijk door naar België, waar u zou aangekomen zijn op 27 december 2021.

Sinds uw vertrek uit Algerije zouden uw familieleden die daar nog verblijven nog regelmatig bedreigd zijn door uw belagers.

Op 9 februari 2022 werd u gecontroleerd door de Belgische autoriteiten naar aanleiding van verdachte gedragingen waarbij bij u en een andere persoon verschillende voorwerpen werden aangetroffen die mogelijks gebruikt zijn bij een diefstal. Hierbij werd vastgesteld dat u zich illegaal op het grondgebied bevond. Op 25 maart 2022 werd u opnieuw gecontroleerd door de Belgische autoriteiten naar aanleiding van verdachte feiten. Hierbij werd nogmaals vastgesteld dat u zich illegaal op het Belgische grondgebied bevond. Onder bijlage 13septies werd u door de Belgische autoriteiten overgebracht naar een gesloten centrum teneinde u te verwijderen van het Belgische grondgebied. Op 14 juni 2022 diende u in het gesloten centrum een verzoek om internationale bescherming in.

Verschillende van uw familieleden reisden in het verleden reeds naar België en dienden hier een verzoek om internationale bescherming in, met name uw zus N. (...), uw zus A. (...), broer Ab. (...), broer H. (...) en broer M. (...). Ook uw moeder, B. N. (...), zou hier reeds een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend.

U reisde in het verleden reeds verschillende malen naar België. Volgens uw verklaringen was dit om uw familieleden te bezoeken. Op 1 augustus 2010 werd u op heterdaad betrapt op diefstal met geweld in België. Op 26 juli 2012 werd u tegengehouden op de luchthaven van Gosselies, waar u de toegang tot het grondgebied werd geweigerd. U werd gerepatrieerd op 28 juli 2012.

Uw broers A. (...) en H. (...) zouden in 2012 vermoord zijn in België. De personen die hen gedood hebben, hebben volgens u contact met de personen die u ontvluchtte in Algerije.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming dient u de volgende documenten in: een uitnodigingsbrief van de rechtbank.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw administratieve dossier blijkt immers dat u omwille van de gevoelige inhoud van uw vluchtmotieven moeilijk zou kunnen praten met een mannelijke interviewer en tolk. Nog haalt u aan dat u omwille van hetgeen er met u gebeurde in uw land van herkomst psychologische problemen zou hebben. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd uw persoonlijk onderhoud afgenomen door een vrouwelijke interviewer en tolk. U werd tevens de kans geboden uitleg te geven over uw psychologische problemen en de eventuele gevolgen van deze problemen op uw deelname aan de procedure (CGVS, p. 6-9).

Bijgevolg kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen en hier illegaal verbleef, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend tot u werd vastgehouden in een gesloten centrum met het oog op repatriëring, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart dat u niet naar Algerije kan terugkeren omdat u daar vreest problemen te krijgen met de personen die u in het verleden reeds ontvoerden. U bent er evenwel niet in geslaagd dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.

Vooreerst zijn er verschillende elementen aanwezig in uw dossier die erop wijzen dat uw komst naar Europa niet kaderde in een vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade, maar eerder door andere motieven geïnspireerd was.

U verliet Algerije reeds in december 2021 (CGVS, p. 25). Na uw vertrek uit Algerije doorkruiste u verschillende Europese landen, namelijk Spanje en Griekenland, vooraleer u België bereikte (Verklaring Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), vraag 33). Indien u een gegronde vrees voor vervolging koesterde ten opzichte van Algerije, of er een reëel risico op ernstige schade liep, kan verwacht worden dat u zo snel mogelijk nadat u uw land verlaten hebt en het grondgebied van de Europese Unie betreedt, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u dit in geen van bovenstaande landen verklaart gedaan te hebben (CGVS, p. 25), doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het bestaan van een nood aan internationale bescherming ten opzichte van Algerije. U stelt hierover dat u geen verzoek wilde indienen in deze landen omdat u op uw documenten wilde wachten vooraleer u een verzoek indiende en omdat uw hele familie hier is (CGVS, p. 25). Het feit dat u op uw documenten wilde wachten vooraleer u een verzoek om internationale bescherming indiende, kan echter niet volstaan om verschoning te bieden voor uw laattijdige verzoek om internationale bescherming in België (zie onder) of voor het feit dat u pas in België en niet in het eerste Europese land dat u betrad een verzoek om internationale bescherming indiende. Indien u uw land verlaat omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, kan verwacht worden dat u de procedure om internationale bescherming te krijgen zo snel mogelijk inroept en hiermee niet wacht tot u bepaalde documenten verkregen heeft, of tot u in het land aankomt waar u familieleden zou hebben. Het feit dat uw hele familie hier is, kan in deze niet volstaan,

temeer gezien uit uw verklaringen blijkt dat uw oudste broer, G. (...), zich in Spanje zou bevinden (CGVS, p. 26).

U kwam aan in België op 27 december 2021. Evenwel diende u in België pas op 14 juni 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Bovendien deed u dit pas nadat u hier werd overgebracht naar een gesloten centrum met het oog op repatriëring (zie administratief dossier, document 'beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats'). Dit wijst er dan ook op dat u dit verzoek enkel indient met het oog op het verhinderen van uw verwijdering. Van iemand die echter een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op het lopen van ernstige schade koestert ten opzichte van zijn land van herkomst, kan verwacht worden dat deze persoon ervoor zou zorgen dat hij zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u dit pas deed nadat u werd vastgehouden met het oog op verwijdering, ondermijnt de geloofwaardigheid van een dergelijke vrees of een dergelijk risico in uw hoofde dan ook ten stelligste. Hierop gewezen, stelt u dat u wachtte tot u de documenten in handen had die uw relaas konden staven (CGVS, p. 26). Gevraagd om welke reden u deze documenten dan niet eerder in uw bezit kon hebben, stelt u dat u wachtte op de dochter van uw zus die op vakantie was naar Algerije en de documenten zou meebrengen (CGVS, p. 26-27). Dit kan echter niet uitklaren om welke reden u pas dan deze documenten kon voorleggen en dus pas dan een verzoek om internationale bescherming indiende. U heeft immers nog verschillende familieleden en een partner in Algerije wonen (CGVS, p.23), waardoor u via hen deze documenten ook makkelijk via de post of via foto's naar u konden doorgestuurd worden. Hierop gewezen, stelt u enkel dat u het niet weet en dat uw nichtje de documenten bracht zodra ze die in handen had en dat u sinds u werd overgebracht naar het gesloten centrum enkel volgde wat uw advocaat u zei (CGVS, p. 27). Hiermee kan u het bovenstaande dan ook allerminst uitklaren. Bovendien blijkt u ook bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming slechts één document te hebben neergelegd, namelijk een kopie van een uitnodiging van de rechtbank in de zaak tegen uw belagers (zie administratief dossier, groene map, document 1). Het CGVS kan dan ook niet inzien om welke reden u een dergelijk document, nota bene in gekopieerde vorm, niet eerder kon bekomen en daarom niet eerder een verzoek om internationale bescherming kon indienen. Tijdens uw persoonlijk onderhoud door het CGVS haalt u meermaals aan dat u meer documenten zou hebben omtrent de rechtszaak en dat u deze allemaal wilde voorleggen, maar dat deze bij de advocaat zijn en het de fout is van de advocaat dat deze documenten niet werden neergelegd voor het CGVS (CGVS, p. 5-43). De advocaat die ter vervanging optrad, verzekerde u dat de documenten binnen de opgelegde termijn van 2 werkdagen naar het CGVS zouden verstuurd worden indien deze documenten daadwerkelijk afgegeven waren bij uw advocaat (CGVS, p. 5-6). Deze documenten werden tot op heden echter niet overgemaakt aan het CGVS, waardoor ook uw verklaringen omtrent deze documenten niet geloofwaardig geacht kunnen worden. Omwille van bovenstaande kunnen uw verklaringen over uw documenten dan ook allerminst volstaan om uw laattijdig verzoek om internationale bescherming te verschonen.

Uit uw dossier blijkt verder dat u al een aantal keer werd opgepakt en/of gecontroleerd werd door de Belgische autoriteiten omwille van het stellen van verdachte gedragingen die zouden kunnen wijzen op het plegen van diefstallen (zie administratief dossier, documenten buiten de asielprocedure). Indien u een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade zou lopen ten opzichte van uw land van herkomst, kan verwacht worden dat u uw verblijf in uw land van toevlucht (dat bovendien reeds illegaal bleek te zijn) niet op het spel zou zetten door het plegen van dergelijke feiten. Gevraagd of u zich bewust bent van het feit dat iemand die hier illegaal verblijft, die niets onderneemt om zijn verblijf te legaliseren en die daarenboven verdachte gedragingen stelt waardoor die het risico neemt om gearresteerd te worden en verwijderd te worden uit het land, zwijgt u (CGVS, p. 28). U werd bovendien reeds gerepatrieerd in 2012 (zie administratief dossier, documenten buiten asielprocedure), waardoor u zich dus bewust moet geweest zijn van deze mogelijkheid. Gevraagd om welke reden u uw verblijf hier dan niet legaal trachtte te maken, en verdacht gedrag stelde, herhaalt u enkel dat u wachtte op uw documenten om een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS, p. 28). Zoals hierboven gemotiveerd werd, kan dit allerminst volstaan als uitklaring, noch voor uw laattijdig verzoek om internationale bescherming, noch voor uw gedrag in uw land van toevlucht dat aanleiding kon geven tot een verwijdering van dit land. Dat u daden stelde die u verdacht maakten en daarom uw verblijf hier in het gedrang brachten, tast de geloofwaardigheid van het bestaan van een vrees in vluchtelingrechtelijke zijn of een risico op ernstige schade in uw hoofde dan ook ernstig aan.

Dat u pas een verzoek om internationale bescherming indient, wanneer u opgesloten wordt in een gesloten centrum, met het oog op repatriëring, doet verder afbreuk aan de beweemde reden van uw vertrek uit uw land van herkomst en uw ingeroepen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade aldaar.

Daarnaast blijkt u geen eensluidende verklaringen af te leggen. over verschillende essentiële elementen verbonden aan uw identiteit en achtergrond. Zo blijkt uit uw dossier dat u in Alicante de alias B. A. (...) zou gebruikt hebben (zie administratief dossier, documenten buiten de asielprocedure). Wanneer u door het CGVS echter gevraagd wordt of u ooit een andere naam gebruikte, ontkent u dit ooit gedaan te hebben (CGVS, p. 9). Pas wanneer u gewezen wordt op de informatie uit uw dossier, geeft u dit toe en tracht u uit te leggen om welke reden u deze alias gebruikte (CGVS, p. 9). Dat u dit hier pas zegt, toont reeds aan dat u informatie tracht achter te houden voor het CGVS en dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen dus behoorlijk relatief te noemen valt. U tracht het gebruik van uw alias uit te klaren door een verhaal waarin u stelt dat u werd opgepakt in Spanje en daarbij een andere naam kreeg toegewezen. U zou zich dit niet hebben aangetrokken omdat u toch illegaal was en naar België wilde komen (CGVS, p. 9). Ook een dergelijk gedrag valt niet te rijmen met iemand die een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade zou lopen ten opzichte van zijn land van herkomst. In een dergelijk geval is uw identiteit namelijk een cruciaal onderwerp van een verzoek om internationale bescherming en kan verwacht worden dat u op zijn minst belang zou hechten aan deze identiteit, die verbonden is met uw vluchtrelaas en de documenten die u voorlegt in het kader van dit vluchtrelaas. Van iemand wiens familie in zowel Spanje en België verblijft (CGVS, p. 16-26) en meerdere verzoeken om internationale bescherming indienden, kan bovendien verwacht worden dat deze op de hoogte zijn van het feit dat dergelijke informatie door verschillende Europese landen gedeeld wordt en dus problematisch kan zijn voor een verzoek om internationale bescherming in één van deze landen. Bovendien blijkt u ook over uw nationaliteit, een ander cruciaal element bij de beoordeling van een eventuele vrees voor vervolging of risico op het lopen van ernstige schade in een bepaald land van herkomst, geen eenduidige verklaringen af te leggen bij de Belgische autoriteiten. Hoewel in het kader van uw huidig verzoek beweert de Algerijnse nationaliteit te hebben, stelde u toen u in februari 2022 werd aangehouden door de Belgische politie dat u de Marokkaanse nationaliteit had (zie administratief dossier, documenten buiten de asielprocedure). Hierop gewezen zegt u dat de persoon die toen bij u was Marokkaans was, maar zou verklaard hebben Algerijns te zijn. U haalt nog aan dat de politie toen met u sprak in het Nederlands en dat u dat niet begreep (CGVS, p. 11). Uit het document van de politie blijkt dat uw identiteit en ook nationaliteit daar werden vastgelegd op basis van uw verklaringen, wat aangeeft dat u zich daar wel op één of andere manier kon uitdrukken en in staat was een verklaring af te leggen over uw nationaliteit. Het louter ontkennen van deze afgelegde verklaringen bij de politie, kan echter niet volstaan om deze strijdige verklaringen te verschonen. Dat u over dergelijke zaken geen consistente verklaringen lijkt af te leggen ten opzichte van de Belgische autoriteiten, tast ook uw algemene geloofwaardigheid ernstig aan.

Bovendien legt u geen enkel identiteitsdocument neer. U had volgens uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) wel twee paspoorten, een identiteitskaart, rijbewijs en geboorteakte (Verklaring DVZ, vraag 25-26), maar deze zouden nog in Algerije liggen. U hebt niet aan uw familie gevraagd deze op te sturen (CGVS, p. 15-16), terwijl u al sinds december 2021 in België verblijft en er u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) reeds om documenten werd gevraagd (Verklaring DVZ, vraag 24-26) en u dus vertrouwd bent met het belang van documenten in het kader van een procedure in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Dit nalaten om alle relevante elementen aan te reiken, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid enkel verder. Wanneer u hiernaar gevraagd wordt door het CGVS, stelt u dat u zult zien of iemand foto's zou kunnen nemen van deze documenten en doorsturen (CGVS, p. 16). Hiermee klaart u echter niet uit om welke reden u dit nu pas en niet vroeger zou gevraagd hebben in het kader van uw lopende procedure. Bovendien ontving het CGVS tot op heden ook niets over deze documenten. Daarbij legt u tegenstrijdige verklaringen af over de paspoorten die in Algerije zou gehad hebben. Bij de DVZ stelt u dat u twee paspoorten zou gehad hebben in Algerije, dat u een visum kreeg voor uw paspoort in 2008 maar dat dit paspoort toen verviel en er op uw tweede paspoort geen visa staan (Verklaring DVZ, Vraag 24-26). Wanneer u door het CGVS echter naar uw paspoorten gevraagd wordt, stelt u slechts één paspoort had in Algerije (CGVS, p. 24). Gewezen op uw verklaringen bij de DVZ hierover, en ook uitgelegd dat dit om een oud en een nieuw paspoort kon gaan, ontkent u ooit gezegd te hebben dat u twee paspoorten zou gehad hebben en stelt u dat er geen visa in uw paspoort stonden (CGVS, p. 24). Het louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen, kan echter allerminst volstaan om tegenstrijdige verklaringen uit te klaren. Bijgevolg kan ook aan uw overige verklaringen niet zomaar geloof worden gehecht.

Daarenboven kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen omtrent uw ingeroepen vervolgingsfeiten, omwille van verschillende tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden die opduiken in uw verklaringen in dit verband.

Vooreerst kan u geen eenduidige verklaringen afleggen over de personen die u en uw vriend ontvoerd zouden hebben. Bij het vertellen van uw vervolgingsfeiten refereert u naar uw ontvoerders met het woord

“vrienden” (CGVS, p. 7). Wanneer u later echter gevraagd wordt of u hen dan kende omdat u naar hen verwees als vrienden, stelt u dit niet uw vrienden zijn, maar dat u hen van ver kende en liever zou hebben dat ze onmiddellijk de doodstraf zouden krijgen in plaats van bevriend te zijn met dergelijke personen (CGVS, p. 33-34). Wat er ook van zij, u blijkt deze personen dus wel te kennen, al was het van ver. Gevraagd naar de namen van uw ontvoerders, blijkt u echter slechts enkel F. Z. (...) en K. A. (...) te kennen (CGVS, p. 32-35). Daarenboven blijken de namen van alle daders neergeschreven te zijn in het document dat u voorlegt ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming (zie administratief dossier, groene map). Omwille van bovenstaande valt dan ook te verwachten dat u de namen van al deze personen zou kunnen opsommen. Dit blijkt echter niet het geval. Hierop gewezen, haalt u aan dat u die namen niet wilt onthouden omdat u door hen uw land moest verlaten (CGVS, p. 34). Dat u, indien u omwille van gewelddaden door bepaalde personen, zo ver gedreven wordt dat u uw land van herkomst moet verlaten, maar de namen van deze personen niet zou kunnen of willen onthouden, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Dergelijke informatie is namelijk essentieel in het kader van uw beweerde problemen en uw verzoek om internationale bescherming. Dat u zelfs ter voorbereiding van dit verzoek de namen van de daders niet opzocht in het enige document dat u kan voorleggen, tart alle logica. Bovendien blijkt u bij uw ondervragingen door de Belgische politie, waar ook gepeild werd naar de redenen waarom u uw land van herkomst verliet of niet meer naar daar kon terugkeren, verklaard te hebben dat u in Algerije problemen had met twee personen, in plaats van zes personen zoals u verklaart in het kader van uw verzoek om internationale bescherming (zie administratief dossier, documenten buiten de asielpprocedure). Geconfronteerd met uw verklaringen ten overstaan van de Belgische politie, stelt u dat u niet met hen kon praten omdat u hun taal niet kende, dat u toen geen vragen werden gesteld en dat u niet kon zeggen dat u problemen had met twee personen gezien u geen Frans kent (CGVS, p. 34). Ook dit kan allerminst volstaan om bovenstaande te verschonen. Uit de documenten van de Belgische politie blijkt immers dat Frans opgenomen stond bij de talen die u zou beheersen, dat u vragen gesteld werden in het Frans, en dat u zelfs een schriftelijke vragenlijst werd voorgelegd waar de vragen zowel in het Engels, Frans en Arabisch gesteld werden en waar u ook verklaarde problemen te hebben met twee personen in Algerije (zie administratief dossier, documenten buiten de asielpprocedure). Bovenstaande elementen doen de geloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook ernstig teniet.

Over het document dat u voorlegt ter ondersteuning van uw verzoek, nl. een uitnodigingsbrief voor de rechtbank in de zaak tegen uw beweerde ontvoerders, moet benadrukt worden dat een dergelijk document op zich ook niet kan voldoen om te leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in uw hoofde. Vooreerst moet het CGVS er op wijzen dat u slechts een slecht leesbare kopie van dit document en de vertaling neerlegt, waarvan geenszins de authenticiteit gecontroleerd kan worden. Daarnaast kan uit dit document enkel afgeleid worden dat er een bepaalde zaak bij de rechtbank in Algerije werd aangetekend waarin u als slachtoffer beschouwd werd en bepaalde andere personen als daders en dat deze personen beschuldigd zouden zijn van het plegen van bepaalde misdaden tegenover u. Een dergelijk document toont aan dat u klacht kon indienen bij de Algerijnse autoriteiten voor een bepaald misdrijf. Over de geloofwaardigheid van dit misdrijf kan niets afgeleid worden uit het document. U verklaart zelf dat er nadien een veroordeling volgde, waarbij A. A. (...) veroordeeld werd tot twintig jaar (CGVS, p. 8). Hieruit blijkt dat er een vonnis in uw voordeel zou zijn uitgesproken, waaruit afgeleid kan worden dat u gehoord werd door de autoriteiten van uw land van herkomst en zij getracht hebben u bescherming te verschaffen. Hierdoor wordt de gegrondheid van uw vrees ten opzichte van Algerije teniet gedaan. Omwille van bovenstaande redenen kan dit document dan ook niets veranderen aan de beoordeling van het CGVS.

Ook uw verklaringen over de plaats waar u en uw vriend naartoe gebracht werden bij de ontvoering of de weg die jullie daar naartoe namen, kunnen niet overtuigen. Gevraagd om de plaats waar u naartoe gebracht werd te beschrijven, komt u aanvankelijk niet verder dan ‘een verlaten plaats dat je gewoon in de open lucht bent, je zag alleen de hemel en Allah’ (CGVS, p. 36). Wanneer u later tot nog driemaal toe gevraagd werd de plaats waarin u vastgehouden werd te beschrijven, en alles te zeggen dat u zag in de omgeving, kan u uiteindelijk enkel nog verklaren dat u zou zeggen dat er een berg was, een muur en als je de berg voorbijgaat dat er een stuwdam is (CGVS, p. 37). Een dergelijke beschrijving kan echter allerminst doorleefd of gedetailleerd genoemd worden. Gevraagd hoe u wist dat de stuwdam daar was, stelt u dit te weten omdat u op deze plek leefde (CGVS, p. 37). Hiermee toont u aan dat hetgeen u kon vertellen over de plaats waar u na uw ontvoering naartoe gebracht wordt, niet getuigt van een doorleefde kennis of beleving van het moment van uw ontvoering, maar gewoon voortkomt uit hetgeen u hiervoor al kende van de regio. Ook uw kennis van de route onderweg naar deze plaats blijkt bijzonder ondermaats. U stelt dat u toen ongeveer vier kilometer onderweg was (CGVS, p. 37). Gevraagd hoe u dat dan weet dat dit ongeveer vier kilometer was, kan u dit allerminst verder duiden. U zegt enkel dat u dit zomaar zei

(CGVS, p. 37). Ook wanneer u meermaals gevraagd werd of u onderweg dan iets kon zien, enig idee hebt van de plaatsen die u toen passeerden, zegt u enkel dat u al zei dat het vier kilometer was en dat het verlaten was (CGVS, p. 37). Dit kan echter allerm minst volstaan, temeer gezien u zelf verklaart dat u toen aan het rijden was en de wegen zag onderweg (CGVS, p. 37). Hierop nogmaals gevraagd te zeggen welke weg u nam, langs waar u passeerde, geeft u enkel aan dat de plek Gare De Mobile heette (CGVS, p. 37). Hiermee verwijst u echter naar dezelfde plek als van waar u vertrok met uw auto, en kan u dus geenszins verdere informatie geven over de weg die u nam toen u ontvoerd werd (CGVS, p. 31). Ook door deze elementen wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangetast.

Wat verder frappeert, is dat uw ontvoerders u zomaar lieten gaan nadat u beloofde het geld te gaan halen. Ze hielden wel uw vriend vast als soort van garantie dat u terug zou komen, maar dan nog is het niet aannemelijk dat zij u gewoon zouden laten vertrekken terwijl u goed wist waar u was vastgehouden en waar zij zich dus bevonden. Hierdoor liepen zij namelijk het grote risico dat u hun locatie zou doorvertellen aan de Algerijnse autoriteiten, wat u ook bleek te doen (CGVS, p. 7). Het is dan ook niet aannemelijk dat zij hiertegen zo weinig voorzorgen zouden nemen. U verklaart nog dat uw ontvoerders uw vriend hadden meegenomen naar een andere plaats (CGVS, p. 38). Ze zouden dit gedaan hebben omdat ze wisten dat u terug ging komen met de politie (CGVS, p. 38). Gevraagd hoe ze dit dan konden weten, zegt u enkel dat ze er niet meer waren toen u terug aankwam bij de plek, maar dat u niet weet hoe ze dit deden (CGVS, p. 38). Het is echter bijzonder onwaarschijnlijk dat zij u eerst zouden ontvoeren, zonder de plek waar u naartoe gebracht werd verborgen te houden, u daar dan gewoon zouden vrijlaten met de wetenschap of het vermoeden dat u naar de politie zou gaan, om daarna zelf de moeite te moeten doen om van locatie te veranderen. Nogmaals wordt zo de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de proef gesteld.

Verder kan u geen geloofwaardige verklaringen afleggen over die ene ontvoerder die kon ontkomen aan de Algerijnse autoriteiten. Bij de DVZ verklaart u hierover dat de zes ontvoerders werden opgepakt, maar dat één van hen later kon ontsnappen (vragenlijst CGVS, vraag 5). U verklaart dit helemaal anders voor het CGVS, waar u stelt dat K. A. (...) nooit opgepakt werd en nog kon vluchten voordat hij gearresteerd werd (CGVS, p. 40-41). Geconfronteerd met uw verklaring hierover bij de DVZ, zegt u dat u daar ook verklaard zou hebben dat ze vijf personen oppakten en dat één van hen gevlucht is en niet bij de politie ging (CGVS, p. 41). Het louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen, kan zoals hierboven reeds werd aangegeven, niet volstaan voor het afleggen van tegenstrijdige verklaringen. Bij de DVZ is men bovendien net als bij het CGVS verplicht uw verklaringen letterlijk neer te schrijven. Uit het verslag bij de DVZ blijkt bovendien dat deze verklaringen u nadien werden voorgelezen in het Arabisch. U ontkent dit bij het CGVS, en stel dat uw verklaringen in het Frans werden voorgelezen en dat u een deel begreep, een deel niet (CGVS, p. 4). Dit komt echter niet overeen met hoe dit werd geschreven in het document van de DVZ, een officieel document dat betrouwbaar geacht zou moeten worden. Bovendien bleek u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS geen opmerkingen te hebben over uw interview bij de DVZ en verklaarde u dat dit goed verliep. Indien u bepaalde twijfels zou hebben bij het correcte verloop van dit interview of de manier waarop uw verklaringen daar werden weergegeven, kan verwacht worden dat u dit aangeeft bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud. Nogmaals doet u zo afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarenboven is het op zijn minst opmerkelijk te noemen dat u slechts van één van uw ontvoerders zou weten tot welke strafmaat die veroordeeld werd, namelijk A. A. (...) die twintig jaar zou gekregen hebben (CGVS, p. 39). Gevraagd of u dan niet op de hoogte bent van de veroordelingen die de anderen kregen, geraakt u niet verder dan 'zeventien jaar en één vijf jaar, ge kunt dat zien in het vonnis, u kan letterlijk zien welke straf ze kregen' (CGVS, p. 40). Hiermee kan u allerm minst aantonen dat u zelf op de hoogte bent over deze informatie. U stelt dit niet te weten omdat u het vonnis niet gelezen zou hebben (CGVS, p. 40). Dat u dit niet weet en het vonnis zelfs niet las, wijst op een pertinente desinteresse in de lotgevallen van uw beweerde vervolgingspartij, wat niet te verenigen valt met een geloofwaardige vrees voor deze personen. Ook wanneer u hierop gewezen wordt, kan u uw gebrek aan interesse en kennis hierover niet verklaren (CGVS, p. 40). U stelt enkel dat u het vonnis niet las omdat u uw advocaat niet zag (CGVS, p. 40). Hiermee klaart u echter geenszins uit waarom u zelf uw eigen documenten niet zou lezen. Wat er ook van zij, indien u destijds klacht kon indienen en er toen door de Algerijnse autoriteiten vonnis in uw voordeel werd uitgesproken, kan aangenomen worden dat u wel gehoord werd door de autoriteiten van uw land en zij op zijn minst getracht hebben u bescherming te verschaffen, wat dan weer de ernst en gegrondheid van uw vrees teniet doet. Door enkel te wijzen op het feit dat deze personen nog steeds op zoek zouden zijn naar u (CGVS, p. 23-24) kan u hieraan geen afbreuk doen en kan u bovendien niet aantonen om welke reden u bij een toekomstig probleem met deze of andere partijen in Algerije niet meer op een dergelijke bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. Ook uw verklaring dat degenen die opgepakt zijn nog een heel netwerk hebben van mensen die zij kunnen sturen om u of uw familie daar

te bedreigen (CGVS, p. 30), kan hiervoor niet volstaan. Opnieuw wordt omwille van bovenstaande de geloofwaardigheid van uw verklaringen uitgehouden.

Toen u zelf nog in Algerije was, zou u ook nadat uw ontvoerders gearresteerd werden nog een incident met hen hebben meegemaakt waarbij u verwond werd met een mes. Dit zou in juni 2021 gebeurd zijn (CGVS, p. 30). U kan echter geen verdere duiding geven rond de omstandigheden waarin dit juist gebeurde (CGVS, p. 30). Hier meermaals naar gevraagd, geraakt u niet verder dan te vertellen dat men u toen aanviel, uw hand wilde doorsnijden, dat het in Relizane gebeurde en dat u daarna wegvluchtte (CGVS, p. 30). Verder doorgegaan op waar u dan juist was toen het gebeurde, zei u opnieuw slechts heel vaag dat u toen in de wijk was (CGVS, p. 31). Hierop wordt u opnieuw gevraagd wat er dan juist gebeurde toen u in de wijk was, waarop u niet antwoordt op de vraag en enkel stelt dat u nooit naar buiten ging (CGVS, p. 31). U geeft geen enkele verdere duiding over waar u zich toen bevond, of op welke manier men u toen aanviel (CGVS, p. 31). Nogmaals letterlijk gevraagd te vertellen hoe het gebeurde, geraakt u niet verder dan te stellen dat ze u vastpakten en dat aandeden, maar dat u die mensen niet kende en pas achteraf te weten kwam dat ze gestuurd werden door K. A. (...) (CGVS, p. 31). Opnieuw geeft u zo geen enkele verdere duiding of informatie over de omstandigheden waarin u werd aangevallen, hoewel u hier ruimschoots de kans toe geboden werd. Wat verder opvalt is dat ook over verklaringen hierover verschillen met hoe u dit bij de DVZ aanhaalde. Daar haalde u geen enkel ander incident aan dan uw ontvoering zelf. U verklaarde bovendien dat u na het incident (waarbij u op de ontvoering moet gedoeld hebben, gezien u daar niets anders aanhaalde) vluchtte naar Wahran en dat u daar telefonisch bedreigd werd en het land ontvluchtte voor ze u konden vinden en aanvallen (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Ten eerste is het frappant dat u daar niets zou vertellen over de tweede aanval die u ten beurt viel. Er werd u toen immers duidelijk gevraagd een overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot uw vlucht uit uw land van herkomst. Dat u daar enkel spreekt over telefonische bedreigingen, hoewel u bij het CGVS beweert dat u toen nog het slachtoffer werd van ernstig fysiek geweld (CGVS, p. 17, 28) kan dan ook niet aannemelijk geacht worden. Gewezen op uw verklaringen bij de DVZ, stelt u dat u daar gezegd zou hebben dat u telefonisch bedreigd werd en dat ze daarna naar u kwamen in Wahran en u daar bedreigden (CGVS, p. 29). Dit valt echter allerminst te rijmen met uw verklaringen bij de DVZ (zie boven). U biedt hiervoor geen verschooning (CGVS, p. 29). Nog is het niet plausibel dat A. K. (...), hoewel hij tot twintig jaar veroordeeld zou zijn, u fysiek zou blijven bedreigen en hiermee het risico voor zichzelf enkel groter maakt om ook effectief gearresteerd te worden. Hierop gewezen, stelt u dat hij dit normaal 's nachts doet, dat hij daar gewoon gaat wandelen en bij zijn vrienden komt (CGVS, p. 41). Hiermee klaart u echter op geen enkele manier voornoemde onwaarschijnlijkheid uit. Daarenboven blijkt u strijdig over het moment waarop u juist in Wahran ging wonen. Waar u bij de DVZ verklaarde dat u in maart 2021 naar daar ging (Verklaring DVZ, vraag 10), blijkt uit uw verklaringen voor het CGVS dat u pas twee maanden na het incident in juni naar daar gegaan zou zijn (CGVS, p. 30). Op deze manier wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen enkel verder onderuit gehaald.

Over uw verklaring dat uw broers hier in België gedood zouden zijn door personen die volgens u connecties zouden hebben met uw belagers in Algerije, moet benadrukt worden dat uw verklaringen hieromtrent beperkt zijn tot een blote bewering die u geenszins kan staven met enige concrete indicaties. U geraakt hierover niet verder dan te stellen dat u dit weet via roddels (CGVS, p. 22). Nogmaals gevraagd hoe u dit kan weten als u niet eens blijkt te weten wie uw broers zouden vermoord hebben, stelt u enkel dat u dit weet (CGVS, p. 22-23). Ook dit element straalt negatief af op de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Omwille van bovenstaande elementen kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw beweerde vervolgingsfeiten.

In het kader van deze feiten haalde u ook aan dat u verkracht werd, dat dit gefilmd werd en vertoond zou zijn in de rechtbank (CGVS, p. 7-8). Gezien u dit incident echter verbindt aan bovenstaande vervolgingsfeiten, kan ook aan dit feit geen geloof gehecht worden. Hierdoor kan ook dit element geen aanleiding geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in uw hoofde.

Bovendien is het ook weinig geloofwaardig dat uw ontvoerders een filmpje waarin zij zelf herkenbaar zijn als dader van uw ontvoering en verkrachting, zouden verspreiden (CGVS, p. 41). Een dergelijk filmpje brengt niet enkel u ten schande, maar kan ook gebruikt worden als bewijsmateriaal tegen hen gezien dit hen rechtstreeks aan deze misdaad linkt. U kan ook deze onwaarschijnlijkheid niet uitklaren (CGVS, p. 41). U verklaart hierover namelijk enkel dat ze het toch verspreid hebben en toonden in de rechtbank (CGVS, p. 41).

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève).

Voorafgaand merkt verzoeker in dit middel op dat hij bij zijn verzoekschrift een vonnis voegt dat op 10 maart 2022 werd uitgesproken door de Algerijnse autoriteiten en dat daaruit blijkt dat hij het slachtoffer is geweest van slagen en verkrachtingen, in gezelschap van Z., zoals hij ook verklaarde. Het feit dat hij niet op de hoogte is van de straffen die aan zijn aanvallers werden opgelegd, acht verzoeker niet relevant om zijn geloofwaardigheid en de realiteit van zijn angsten in twijfel te trekken. Ook staat dit vonnis volgens verzoeker toe zijn verkrachting en de film daarvan als vaststaand te beschouwen.

Wat de indiening van zijn asielaanvraag betreft, laat verzoeker vervolgens het volgende gelden:

"Terwijl tegenpartij in de bestreden beslissing de nadruk legt op de omstandigheden waaronder het asielverzoek van verzoeker werd ingediend.

Dat zo, hoewel verzoeker door Spanje en Griekenland is gereisd alvorens in België aan te komen, t hij in deze landen geen asielaanvraag heeft ingediend.

Dat tegenpartij hem ook verwijt dat hij tot 14 juni 2022, toen hij zich in een gesloten centrum bevond, heeft gewacht om zijn asielverzoek in te dienen, terwijl verzoeker al sinds 27 december 2021 in België was.

Dat deze overwegingen echter niet van dien aard zijn dat zij de vrees van de verzoeker inhoudelijk ter discussie stellen.

Dat het duidelijk is, zoals verzoeker zelf tijdens zijn verhoor heeft verklaard, dat hij eerst en vooral Algerije wilde kunnen verlaten om onderdak te vinden, en zich vervolgens bij zijn familie in België wilde kunnen voegen om een asielverzoek in te dienen zodra hij in het bezit was van zijn documenten.

Dat verzoeker, eenmaal buiten de grenzen van Algerije, niet langer gevaar zou lopen.

Dat er derhalve geen reden was om een asielverzoek overhaast in te dienen, met name gelet op de DUBLIN procedure aangezien verzoeker, indien hij in Spanje of GRIEKENLAND een asielverzoek had ingediend, tijd zou hebben verloren bij de behandeling van zijn asielverzoek door de Belgische autoriteiten, hetgeen contraproductief zou zijn geweest, en ook omdat hij wilde kunnen beschikken over de documenten die de gegrondheid van zijn vrees aantonen, daar hij het belang ervan kende.

Dat hij gelijk had, aangezien het eerste wat de tegenpartij deed, was hem om de genoemde documenten vragen.

Dat ook hier een overhaast asielverzoek contraproductief zou hebben gewerkt omdat de asielzoeker niet over schriftelijk bewijzen beschikte en dit tot een negatieve beslissing had kunnen leiden.

Dat verzoeker dus weloverwogen keuzes heeft gemaakt en voor elk daarvan een rationele en gefundeerde verklaring kon geven.

Dat vastgesteld dient te worden dat het door verzoeker ingediende vonnis waarbij hij als slachtoffer wordt erkend, pas van 10 maart 2022 dateert.

Dat verzoeker er dus niet op voorhand over kon beschikken.

Dat hij vervolgens zijn nicht, die terugkeerde naar ALGERIJE, vroeg om dit vonnis te gaan halen en hem het origineel te brengen, hetgeen eveneens veel tijd in beslag heeft genomen.

Dat verzoeker het asielverzoek uiteindelijk pas zal indienen wanneer hij gevangen zal worden gezet omdat hij, kennelijk terecht, vreesde dat hij naar zijn land van herkomst zou moeten terugkeren.

Dat hij daarom deze keuze heeft gemaakt, ook al beschikte hij niet over alle vereiste documenten.

Dat uit deze elementen dus de geloofwaardigheid van de vrees van verzoeker blijkt, en ook de juistheid van zijn houding.

Dat voor zover tegenpartij het tegendeel beweert, zij de in het middel beoogde beschikkingen schendt."

Over zijn houding stelt verzoeker als volgt:

"Terwijl tegenpartij erop wijst dat verzoeker door de politie werd gecontroleerd wegens een verdacht gedragingen die met diefstallen in verband zou kunnen worden gebracht.

Dat tegenpartij verklaart dat indien verzoeker ernstige vrees heeft voor vervolging in zijn land van herkomst, het niet geloofwaardig is dat hij dergelijke daden zou begaan in het land waar hij een toevluchtsoord heeft gevonden.

Dat zo een opmerking ongegrond is.

Dat verzoeker geen enkel strafbaar feit heeft gepleegd.

Dat hij werd gecontroleerd op verdenking van dergelijk gedragingen, maar nooit schuldig werd bevonden aan enige inbreuk.

Dat het daarom moeilijk is om het argument van tegenpartij te begrijpen, dat nergens op gebaseerd is...

Dat, voor zover tegenpartij dit gebruikt om de geloofwaardigheid van zijn relaas in twijfel te trekken, zij met de in het middel beoogde beschikkingen schendt."

Over zijn alias voert verzoeker het volgende aan:

"Overwegende dat tegenpartij verzoeker ook verwijt informatie voor hem te hebben achtergehouden, aangezien hij heeft verklaard dat hij geen alias had, terwijl hij in Alicante heeft verklaard dat zijn naam B. A. (...) was.

Dat verzoeker nooit de bedoeling heeft gehad informatie aan tegenpartij partij te verbergen.

Dat hij in feite vergat dat hij deze naam in Alicante had gegeven.

Dat hij vervolgens, om België te kunnen bereiken, zijn familie terug te vinden en een asielaanvraag in te dienen, een valse identiteit had aangenomen.

Dat dit niet, zoals tegenpartij het stelt, een manoeuvre van verzoeker was om fundamentele elementen van zijn asielprocedure te verdoezelen.

Dat het moeilijk is om de fundamentele aard van zulke informatie te begrijpen...

Dat verzoeker temeer van meet af aan te kennen heeft gegeven dat hij door verschillende landen, waaronder Spanje, is gereisd alvorens in België aan te komen.

Dat ook dit element geenszins van dien aard is dat het de geloofwaardigheid en de realiteit van de vrees van verzoeker in twijfel trekt.

Overwegende dat tegenpartij er voorts op wijst dat verzoeker bij zijn verhoor door de Belgische politie in februari 2022 heeft aangegeven dat hij de Marokkaanse nationaliteit had.

Dat het er opnieuw om ging repatriëring naar ALGERIJE te voorkomen, terwijl hij wachtte op een fundamenteel stuk van zijn verhaal om asiel aan te vragen, namelijk het arrest van 10 maart 2022.

Dat verzoeker zo goed als hij kon heeft getracht zichzelf te beschermen, hetgeen integendeel de realiteit van zijn verhaal en zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst kan aantonen.

Dat verzoeker niet onkundig was van het feit dat hij door het verlenen van een dergelijke nationaliteit in geval van een probleem niet kon worden gerepatriëerd.

Dat dit element het niet mogelijk maakt de geloofwaardigheid van de in het kader van het onderhavige asielverzoek aangevoerde angsten in twijfel te trekken, waarvoor hij talrijke stukken indient om zijn verklaringen te staven en de gegrondheid van zijn angsten aan te tonen.

Dat bijgevolg de overwegingen van tegenpartij, die nog steeds geen antwoord geven op de gegrondheid van zijn vordering, het niet mogelijk maken de geloofwaardigheid van verzoeker of de realiteit van zijn vrees in twijfel te trekken.

Dat voor zover tegenpartij het tegendeel beweert, zij de in het middel beoogde beschikkingen schendt."

Over (de ontstentenis van) zijn identiteitsdocumenten stelt verzoeker als volgt:

"Overwegende dat verzoeker geen documenten kon indienen met betrekking tot zijn identiteit.

Dat dit door tegenpartij echter niet wordt betwist.

Dat verzoeker ook verschillende documenten indiende waaruit zijn identiteit blijkt.

Dat derhalve uit het ontbreken van de genoemde documenten geen enkel element kan worden afgeleid."

Met betrekking tot zijn ontvoering laat verzoeker voorts het volgende gelden:

"Overwegende dat tegenpartij de vrees van verzoeker betwist op reden dat hij slechts de namen van twee van zijn aanvallers kan geven, maar voorts dat hij, toen hij door de politie werd ondervraagd, te kennen heeft gegeven dat hij problemen had met twee personen en niet met zes.

Dat verzoeker aan huidig beroep een afschrift van het vonnis van de Algerijnse autoriteiten voegt, met vermelding van de identiteit van de personen die hem hebben mishandeld.

Dat hun identiteit dus vaststaat en redelijkerwijs niet in twijfel kan worden getrokken.

Dat het enkele feit dat verzoeker de namen van sommigen van hen niet kent, niet toestaat de geloofwaardigheid van zijn vrees, die uit het genoemde arrest blijkt in twijfel te trekken.

Dat de verklaringen afgelegd ten overstaan van de politie-autoriteiten niet van dien aard zijn dat deze geloofwaardigheid in twijfel wordt getrokken.

Dat zij warden afgelegd zonder de aanwezigheid van een advocaat, in een andere context, namelijk de verdenking van het plegen van een strafbaar feit, door diensten die geenszins bevoegd zijn om het bestaan van vrees voor vervolging bij een buitenlander te beoordelen of zelfs maar om deze verzoeken te analyseren.

Dat hetzelfde geldt voor de plaats waar ze werden ontvoerd.

Dat verzoeker geen gedetailleerde beschrijving heeft kunnen geven van de plaats waar hij is ontvoerd en de plaats waar hij is opgesloten.

Dat het echter noodzakelijk is, zich te plaatsen in de gemoedstoestand waarin verzoeker zich ten tijde van de feiten bevond.

Dat hij net een traumatisch moment heeft meegemaakt, dat hij werd ontvoerd, geslagen en verkracht.

Dat het begrijpelijk is dat hij geen details kan geven van zijn omgeving.

Dat verzoeker zich op zijn aspecten niet kon concentreren en integendeel duidelijk in paniek en de weg kwijt was, en zich nergens op kon concentreren.

Dat dit feit alleen al niet toelaat de geloofwaardigheid van zijn vrees in twijfel te trekken.

Overwegende dat tegenpartij het ook ongeloofwaardig acht dat verzoeker zo gemakkelijk kon worden vrijgelaten om het geld terug te brengen.

Dat, zoals tegenpartij het echter laat opmerken, zij de vriend van verzoeker, de heer Z. (...), als gijzelaar hadden gehouden.

Dat dit hen een zekere garantie bood.

Dat zij bovendien geen reëel alternatief hadden als zij het geld terug wilden hebben.

Dat dit element dus geen afbreuk lijkt te doen aan de geloofwaardigheid van verzoeker.

Overwegende dat in elk geval het afschrift van het vonnis dat bij het beroep is gevoegd, de geloofwaardigheid en de waarheidsgetrouwheid van de verklaringen van de verzoeker aantoont.

Dat de argumenten van tegenpartij derhalve niet gegrond lijken te zijn.

Dat, voor zover tegenpartij de vrees van verzoeker niet geloofwaardig acht, zij de in het middel beoogde beschikkingen schendt."

Over de aanhouding van K. stelt verzoeker het volgende:

"Overwegende dat tegenpartij beklemtoont dat verzoeker tijdens zijn verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard dat K. (...) werd gearresteerd alvorens door de autoriteiten te zijn vrijgelaten.

Dat hij tijdens zijn verhoor door tegenpartij heeft verklaard dat hij was gevlucht voordat hij werd gearresteerd.

Dat verzoeker verklaarde dat hem tijdens zijn verhoor bij de Dienst vreemdelingenzaken het verhoor in het Frans was voorgelezen en dat hij niet alles had begrepen.

Dat hij dus niet in staat was de fout in de hoorzitting te corrigeren.

*Dat deze overwegingen hoe dan ook anekdotisch lijken in het licht van het bij het onderhavige beroep gevoegde arrest, dat de geloofwaardigheid van het relaas en de vrees van verzoeker aantoonst.
Dat in het vonnis uitdrukkelijk wordt vermeld dat K. (...) ten tijde van de feiten aanwezig was en dat hij niet kon worden geïnterpelleerd.
Dat er daarom geen twijfel over bestaat dat hij op dit moment nog vrij was.
Dat voor zover tegenpartij het tegendeel beweert, zij de in het middel beoogde beschikkingen schendt."*

Over de "mesaanval" betoogt verzoeker nog:

*"Verzoeker verklaarde tevens dat hij met een mes was aangevallen door mannen die verklaarden dat zij door K. (...) waren gestuurd.
Dat tegenpartij van mening is dat de verklaringen van verzoeker over dit onderwerp vaag zijn en dat verzoeker zichzelf tegenspreekt wanneer hij aangeeft wanneer dit incident heeft plaatsgevonden.
Dat evenwel opgemerkt dient te worden, dat indien tegenpartij de verklaringen van verzoeker terzake ongeloofwaardig acht, dit met name het gevolg is van het feit dat zij geen rekening heeft gehouden met het vonnis betreffende de eerdere gebeurtenissen.
Dat de gebeurtenissen die tot de wraak van K. (...) hebben geleid, in het licht van dit arrest zonder twijfel vaststaan.
Dat het aan verzoeker te wijten is dat hij tot een aanzienlijke gevangenisstraf werd veroordeeld.
Dat deze veroordeling de vrees van verzoeker voor represailles geloofwaardig maakt.
Dat men, in tegenstelling tot wat tegenpartij beweert, terecht kan begrijpen dat men wraak wil nemen op degene die de feiten aan de kaak heeft gesteld en de veroordeling heeft toegelaten.
Dat zover tegenpartij van mening is dat de vrees van verzoeker niet geloofwaardig is, zij de in het middel beoogde beschikkingen schendt."*

Ten slotte maakt verzoeker nog de volgende overwegingen inzake de bescherming van de Algerijnse autoriteiten:

*"Overwegende dat het Algerijnse rechtssysteem nog steeds overwegend repressief is.
Dat, als zij kan ingrijpen, zij dat achteraf doet, terwijl zowel de politieke als de gerechtelijke autoriteiten er niet in slagen het plegen van strafbare feiten te voorkomen.
Dat de politiediensten zo niet de moeite nemen om een procedure in te leiden voor eenvoudige bedreigingen of klappen, maar alleen ingrijpen in de ernstigste gevallen.
Dat de daders dus straffeloosheid genieten tot de feiten gepleegd zijn en dus tot het te laat is.
Dat verzoeker, indien hij naar Algerije zou terugkeren, dus niet de bescherming van zijn nationale autoriteiten zou kunnen inroepen om te worden beschermd en om het plegen van nieuwe strafbare feiten te voorkomen.
Dat verzoeker in dit verband herinnert aan het vereiste van artikel 48/7 van de wet van 15 december 1980.
Dat hij na de eerste gebeurtenissen werd bedreigd en aangevallen met een mes, zonder enige reactie van de Algerijnse autoriteiten."*

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een vertaling van een uitspraak van de Algerijnse autoriteiten van 10 maart 2022 (stuk 3) als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/5 en 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt, nu (i) verschillende elementen in zijn dossier erop wijzen dat zijn komst naar Europa niet kaderde in een vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade, maar eerder door andere motieven geïnspireerd was, (ii) hij geen eensluidende verklaringen blijkt af te leggen over verschillende essentiële elementen verbonden aan zijn identiteit en achtergrond en hij bovendien geen enkel identiteitsdocument neerlegt, (iii) daarenboven geen geloof gehecht kan worden aan zijn verklaringen over de door hem ingeroepen vervolgingsfeiten, omwille van verschillende tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden die opduiken in zijn verklaringen in dit verband, en (iv) hij geen elementen aanbrengt waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen dervijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart op 31 maart 2021 samen met zijn vriend Z. te zijn ontvoerd door zes personen die hem daarmee onder druk wilden zetten om hen geld te geven. Zij zouden hen een paar uur vastgehouden en geslagen en gemarteld hebben. Ook zou verzoeker verkracht zijn en zou deze verkrachting gefilmd zijn. Verzoeker zou dezelfde dag nog zijn vrijgelaten nadat hij beloofde het geld te geven. Hij zou echter naar de politie zijn gegaan die zijn ontvoerders oppakte. Enkel K. A. zou zijn kunnen ontkomen aan de politie. Er zou een rechtszaak zijn geweest en de ontvoerders zouden zijn veroordeeld. In de rechtbank zouden de ontvoerders het filmpje van verzoekers verkrachting getoond hebben en dit filmpje zou ook op het internet verspreid zijn. Verzoeker meent dat niemand hem hierdoor nog zou accepteren als echtgenoot. Ook na zijn vrijlating zou verzoeker nog bedreigd zijn door zijn ontvoerders. Zo zou hij in juni het slachtoffer zijn geweest van een aanval waarbij hij met een mes verwond werd. Twee maanden daarna zou verzoeker zijn vertrokken naar Wahran om zijn belagers te ontvluchten, maar ook daar kon hij niet aan hen ontkomen en werd hij verder bedreigd. Omwille van al deze redenen zou verzoeker op 20 december 2021 zijn land van herkomst, Algerije, hebben verlaten. Sinds zijn vertrek zouden zijn familieleden die daar nog verblijven nog regelmatig bedreigd zijn door zijn belagers.

Daarnaast verklaart verzoeker nog dat zijn broers A. en H. in 2012 in België vermoord zijn door personen die contact hadden met de personen die hij in Algerije ontvluchtte.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Te dezen stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), in navolging van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing, vast dat verzoeker geen enkel identiteitsdocument neerlegt. Hierover bevat de bestreden beslissing nog de volgende pertinente overwegingen:

“U had volgens uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) wel twee paspoorten, een identiteitskaart, rijbewijs en geboorteakte (Verklaring DVZ, vraag 25-26), maar deze zouden nog in Algerije liggen. U hebt niet aan uw familie gevraagd deze op te sturen (CGVS, p. 15-16), terwijl u al sinds december 2021 in België verblijft en er u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) reeds om documenten werd gevraagd (Verklaring DVZ, vraag 24-26) en u dus vertrouwd bent met het belang van documenten in het kader van een procedure in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Dit nalaten om alle relevante elementen aan te reiken, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid enkel verder. Wanneer u hiernaar gevraagd wordt door het CGVS, stelt u dat u zult zien of iemand foto’s zou kunnen nemen van deze documenten en doorsturen (CGVS, p. 16). Hiermee klaart u echter niet uit om welke reden u dit nu pas en niet vroeger zou gevraagd hebben in het kader van uw lopende procedure. Bovendien ontving het CGVS tot op heden ook niets over deze documenten. Daarbij legt u tegenstrijdige verklaringen af over de paspoorten die in Algerije zou gehad hebben. Bij de DVZ stelt u dat u twee paspoorten zou gehad hebben in Algerije, dat u een visum kreeg voor uw paspoort in 2008 maar dat dit paspoort toen verviel en er op uw tweede paspoort geen visa staan (Verklaring DVZ, Vraag 24-26). Wanneer u door het CGVS echter naar uw paspoorten gevraagd wordt, stelt u slechts één paspoort had in Algerije (CGVS, p. 24). Gewezen op uw verklaringen bij de DVZ hierover, en ook uitgelegd dat dit om een oud en een nieuw paspoort kon gaan, ontkent u ooit gezegd te hebben dat u twee paspoorten zou gehad hebben en stelt u dat er geen visa in uw paspoort stonden (CGVS, p. 24). Het louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen, kan echter allerminst volstaan om tegenstrijdige verklaringen uit te klaren. Bijgevolg kan ook aan uw overige verklaringen niet zomaar geloof worden gehecht.”

Verzoeker voert aan dat hij *“verschillende documenten indiende waaruit zijn identiteit blijkt”* en dat *“derhalve uit het ontbreken van de genoemde documenten geen enkel element kan worden afgeleid”*, doch de Raad ziet niet in – en verzoeker licht niet toe – uit welke documenten die verzoeker neerlegde zijn identiteit zou moeten blijken. Verzoeker legde in de loop van de administratieve procedure slechts een fotokopie neer van een uitnodigingsbrief voor de rechtbank te Relizane (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met ‘documenten’). Hieruit kan evenwel niet blijken dat verzoeker de persoon is die via deze brief wordt uitgenodigd in het kader van de rechtszaak tegen zijn beweerde vervolgers. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden over zijn paspoort(en) in Algerije niet betwist. De vaststelling dat verzoeker daarover tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondergraaft zijn algemene geloofwaardigheid.

Daarbij komt dat verzoeker geen eensluidende verklaringen aflegde over verschillende essentiële elementen verbonden aan zijn identiteit en achtergrond, zoals in de bestreden beslissing als volgt wordt beargumenteerd:

“Zo blijkt uit uw dossier dat u in Alicante de alias B. A. (...) zou gebruikt hebben (zie administratief dossier, documenten buiten de asielpcedure). Wanneer u door het CGVS echter gevraagd wordt of u ooit een andere naam gebruikte, ontkent u dit ooit gedaan te hebben (CGVS, p. 9). Pas wanneer u gewezen wordt op de informatie uit uw dossier, geeft u dit toe en tracht u uit te leggen om welke reden u deze alias gebruikte (CGVS, p. 9). Dat u dit hier pas zegt, toont reeds aan dat u informatie tracht achter te houden voor het CGVS en dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen dus behoorlijk relatief te noemen valt. U tracht het gebruik van uw alias uit te klaren door een verhaal waarin u stelt dat u werd opgepakt in Spanje en daarbij een andere naam kreeg toegewezen. U zou zich dit niet hebben aangetrokken omdat u toch illegaal was en naar België wilde komen (CGVS, p. 9). Ook een dergelijk gedrag valt niet te rijmen met iemand die een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade zou lopen

ten opzichte van zijn land van herkomst. In een dergelijk geval is uw identiteit namelijk een cruciaal onderwerp van een verzoek om internationale bescherming en kan verwacht worden dat u op zijn minst belang zou hechten aan deze identiteit, die verbonden is met uw vluchtrelaas en de documenten die u voorlegt in het kader van dit vluchtrelaas. Van iemand wiens familie in zowel Spanje en België verblijft (CGVS, p. 16-26) en meerdere verzoeken om internationale bescherming indienden, kan bovendien verwacht worden dat deze op de hoogte zijn van het feit dat dergelijke informatie door verschillende Europese landen gedeeld wordt en dus problematisch kan zijn voor een verzoek om internationale bescherming in één van deze landen. Bovendien blijkt u ook over uw nationaliteit, een ander cruciaal element bij de beoordeling van een eventuele vrees voor vervolging of risico op het lopen van ernstige schade in een bepaald land van herkomst, geen eenduidige verklaringen af te leggen bij de Belgische autoriteiten. Hoewel in het kader van uw huidig verzoek beweert de Algerijnse nationaliteit te hebben, stelde u toen u in februari 2022 werd aangehouden door de Belgische politie dat u de Marokkaanse nationaliteit had (zie administratief dossier, documenten buiten de asielprocedure). Hierop gewezen zegt u dat de persoon die toen bij u was Marokkaans was, maar zou verklaard hebben Algerijn te zijn. U haalt nog aan dat de politie toen met u sprak in het Nederlands en dat u dat niet begreep (CGVS, p. 11). Uit het document van de politie blijkt dat uw identiteit en ook nationaliteit daar werden vastgelegd op basis van uw verklaringen, wat aangeeft dat u zich daar wel op één of andere manier kon uitdrukken en in staat was een verklaring af te leggen over uw nationaliteit. Het louter ontkennen van deze afgelegde verklaringen bij de politie, kan echter niet volstaan om deze strijdige verklaringen te verschonen. Dat u over dergelijke zaken geen consistente verklaringen lijkt af te leggen ten opzichte van de Belgische autoriteiten, tast ook uw algemene geloofwaardigheid ernstig aan."

Waar verzoeker aanvoert dat hij "in feite vergat dat hij deze naam in Alicante had gegeven" en dat hij "vervolgens, om België te kunnen bereiken, zijn familie terug te vinden en een asielaanvraag in te dienen, een valse identiteit had aangenomen", beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien niet overeenstemt met zijn verklaringen die hij op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) aflegde. Daar verklaarde verzoeker immers dat hij tegen de politie toen ze hem en zijn vriend oppakten zijn naam zei, maar dat de politie hem de naam B. A. gaven en zijn vriend noemden met zijn naam (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Aldus blijkt hieruit niet dat verzoeker deze naam in Alicante had gegeven, doch wel dat de politie hem deze naam had gegeven en dat verzoeker dit niet corrigeerde, wat verschilt van wat verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt. De omstandigheid dat verzoeker "van meet af aan te kennen heeft gegeven dat hij door verschillende landen, waaronder Spanje, is gereisd alvorens in België aan te komen" doet aan de hierboven aangehaalde tegenstrijdige verklaringen geen afbreuk.

Ook waar verzoeker er op wijst dat hij bij zijn verhoor door de Belgische politie in februari 2022 heeft aangegeven dat hij de Marokkaanse nationaliteit had om repatriëring naar Algerije te voorkomen terwijl hij wachtte op een fundamenteel bewijsstuk, beperkt hij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Met een dergelijke summiere verklaring voor de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheid slaagt verzoeker er niet in de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Hij betwist de feitelijke grondslag ervan niet, noch toont hij derwijze aan dat de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, met name dat dit zijn algemene geloofwaardigheid aantast, onredelijk zouden zijn.

Ook de Raad is van oordeel dat de voorgaande vaststellingen in ernstige mate verzoekers algemene geloofwaardigheid ondermijnen.

Aangezien verzoekers identiteit niet vaststaat, kan ook niet worden vastgesteld dat de stukken die hij ter staving van zijn vluchtrelaas neerlegde, met name de fotokopie van een uitnodigingsbrief voor de rechtbank te Relizane (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten') en de vertaling van een uitspraak van de Algerijnse autoriteiten van 10 maart 2022 (stukkenbundel verzoeker, stuk 3), betrekking hebben op zijn persoon, en dit nog daargelaten de vaststellingen dat het respectievelijk gaat om een slecht leesbare fotokopie en om een vertaling van een uitspraak die niet door de Belgische rechtbanken werd gehomologeerd. Bovendien blijkt uit de vertaling van de uitspraak van de Algerijnse autoriteiten van 10 maart 2022 – waarvan de uitspraak zelf door verzoeker niet wordt voorgelegd – dat verzoeker en zijn vriend bevrijd werden nadat een zekere Y. B. zich voor hen garant had gesteld, terwijl verzoeker hierover verklaarde dat de ontvoerders hem hadden vrijgelaten toen hij zei dat hij het geld ging halen en dat ze zeiden dat zijn vriend daar bleef tot hij het geld bracht, waarop hij onmiddellijk naar de politie ging (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Verzoekers

verklaringen zijn dan ook niet in overeenstemming met de stukken die hij voorlegt. Met deze documenten toont verzoeker een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade bijgevolg niet aan.

Daarbij komt dat het gegeven dat verzoeker lang gewacht heeft vooraleer hij in België besloot asiel aan te vragen een contra-indicatie vormt voor de ernst en de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming. In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd:

“U verliet Algerije reeds in december 2021 (CGVS, p. 25). Na uw vertrek uit Algerije doorkruiste u verschillende Europese landen, namelijk Spanje en Griekenland, vooraleer u België bereikte (Verklaring Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), vraag 33). Indien u een gegronde vrees voor vervolging koesterde ten opzichte van Algerije, of er een reëel risico op ernstige schade liep, kan verwacht worden dat u zo snel mogelijk nadat u uw land verlaten hebt en het grondgebied van de Europese Unie betreedt, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u dit in geen van bovenstaande landen verklaart gedaan te hebben (CGVS, p. 25), doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het bestaan van een nood aan internationale bescherming ten opzichte van Algerije. U stelt hierover dat u geen verzoek wilde indienen in deze landen omdat u op uw documenten wilde wachten vooraleer u een verzoek indiende en omdat uw hele familie hier is (CGVS, p. 25). Het feit dat u op uw documenten wilde wachten vooraleer u een verzoek om internationale bescherming indiende, kan echter niet volstaan om verschoning te bieden voor uw laattijdige verzoek om internationale bescherming in België (zie onder) of voor het feit dat u pas in België en niet in het eerste Europese land dat u betrad een verzoek om internationale bescherming indiende. Indien u uw land verlaat omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, kan verwacht worden dat u de procedure om internationale bescherming te krijgen zo snel mogelijk inroept en hiermee niet wacht tot u bepaalde documenten verkregen heeft, of tot u in het land aankomt waar u familieleden zou hebben. Het feit dat uw hele familie hier is, kan in deze niet volstaan, temeer gezien uit uw verklaringen blijkt dat uw oudste broer, G. (...), zich in Spanje zou bevinden (CGVS, p. 26).

U kwam aan in België op 27 december 2021. Evenwel diende u in België pas op 14 juni 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Bovendien deed u dit pas nadat u hier werd overgebracht naar een gesloten centrum met het oog op repatriëring (zie administratief dossier, document ‘beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats’). Dit wijst er dan ook op dat u dit verzoek enkel indient met het oog op het verhinderen van uw verwijdering. Van iemand die echter een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op het lopen van ernstige schade koestert ten opzichte van zijn land van herkomst, kan verwacht worden dat deze persoon ervoor zou zorgen dat hij zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u dit pas deed nadat u werd vastgehouden met het oog op verwijdering, ondermijnt de geloofwaardigheid van een dergelijke vrees of een dergelijk risico in uw hoofdte dan ook ten stelligste. Hierop gewezen, stelt u dat u wachtte tot u de documenten in handen had die uw relaas konden staven (CGVS, p. 26). Gevraagd om welke reden u deze documenten dan niet eerder in uw bezit kon hebben, stelt u dat u wachtte op de dochter van uw zus die op vakantie was naar Algerije en de documenten zou meebrengen (CGVS, p. 26-27). Dit kan echter niet uitklaren om welke reden u pas dan deze documenten kon voorleggen en dus pas dan een verzoek om internationale bescherming indiende. U heeft immers nog verschillende familieleden en een partner in Algerije wonen (CGVS, p. 23), waardoor u via hen deze documenten ook makkelijk via de post of via foto’s naar u konden doorgestuurd worden. Hierop gewezen, stelt u enkel dat u het niet weet en dat uw nichtje de documenten bracht zodra ze die in handen had en dat u sinds u werd overgebracht naar het gesloten centrum enkel volgde wat uw advocaat u zei (CGVS, p. 27). Hiermee kan u het bovenstaande dan ook allerminst uitklaren. Bovendien blijkt u ook bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming slechts één document te hebben neergelegd, namelijk een kopie van een uitnodiging van de rechtbank in de zaak tegen uw belagers (zie administratief dossier, groene map, document 1). Het CGVS kan dan ook niet inzien om welke reden u een dergelijk document, nota bene in gekopieerde vorm, niet eerder kon bekomen en daarom niet eerder een verzoek om internationale bescherming kon indienen. Tijdens uw persoonlijk onderhoud door het CGVS haalt u meermaals aan dat u meer documenten zou hebben omtrent de rechtszaak en dat u deze allemaal wilde voorleggen, maar dat deze bij de advocaat zijn en het de fout is van de advocaat dat deze documenten niet werden neergelegd voor het CGVS (CGVS, p. 5-43). De advocaat die ter vervanging optrad, verzekerde u dat de documenten binnen de opgelegde termijn van 2 werkdagen naar het CGVS zouden verstuurd worden indien deze documenten daadwerkelijk afgegeven waren bij uw advocaat (CGVS, p. 5-6). Deze documenten werden tot op heden echter niet overgemaakt aan het CGVS, waardoor ook uw verklaringen omtrent deze documenten niet geloofwaardig geacht kunnen worden. Omwille van bovenstaande kunnen uw verklaringen over uw documenten dan ook allerminst volstaan om uw laattijdig verzoek om internationale bescherming te verschonen.”

Verzoeker beperkt zich tot een herhaling van zijn verklaringen en zijn eigen standpunt, namelijk dat hij *“eerst en vooral Algerije wilde kunnen verlaten om onderdak te vinden, en zich vervolgens bij zijn familie in België wilde kunnen voegen om een asielverzoek in te dienen zodra hij in het bezit was van zijn documenten”*, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Hij betwist niet dat zijn oudste broer zich in Spanje bevindt. Ook weerlegt hij niet dat het feit dat hij op zijn documenten wilde wachten vooraleer hij een verzoek om internationale bescherming indiende niet kan volstaan als verschuiving voor zijn laattijdige verzoek om internationale bescherming in België of voor het feit dat hij pas in België en niet in het eerste Europese land dat hij betrad een verzoek om internationale bescherming indiende. Met de loutere herhaling van deze elementen weerlegt verzoeker de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing dan ook niet. Aldus maakt verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk, noch toont hij aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op onredelijke wijze is genomen. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling door de commissaris-generaal van de door hem afgelegde verklaringen.

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij, eenmaal buiten de grenzen van Algerije, niet langer gevaar zou lopen, en dus geen reden zag *“om een asielverzoek overhaast in te dienen”*, gaat hij eraan voorbij dat hij door het niet indienen van een verzoek om internationale bescherming illegaal op het grondgebied verbleef en het risico liep om te worden gerepatrieerd naar zijn land van herkomst, waar hij voor vervolging verklaart te vrezen. Een dergelijk gedrag kan bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Verzoekers laattijdige asielaanvraag stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees.

Waar verzoeker nog laat gelden dat een overhaast asielverzoek contraproductief zou hebben gewerkt omdat de asielzoeker niet over schriftelijke bewijzen beschikte en dit tot een negatieve beslissing had kunnen leiden, gaat hij voorbij aan het bepaalde in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet waarin staat dat wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de in deze bepaling vermelde cumulatieve voorwaarden is voldaan. Een van deze voorwaarden is overigens dat de verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend. Dat de uitspraak die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, dateert van 10 maart 2022 en dat verzoeker daar daarvoor dus niet over kon beschikken en dat het veel tijd in beslag heeft genomen voor zijn nicht om deze uitspraak aan verzoeker te bezorgen doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Aldus kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij van mening is dat de hierboven aangehaalde overwegingen niet van dien aard zijn dat zij zijn vrees inhoudelijk ter discussie stellen.

Dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten en vrees, blijkt ook uit de vaststelling dat hij daarover verschillende tegenstrijdige en onwaarschijnlijke verklaringen aflegde.

Zo kon verzoeker geen eenduidige verklaringen afleggen over de personen die hem en zijn vriend ontvoerd zouden hebben, wat in de bestreden beslissing als volgt nader wordt toegelicht:

“Bij het vertellen van uw vervolgingsfeiten refereert u naar uw ontvoerders met het woord “vrienden” (CGVS, p. 7). Wanneer u later echter gevraagd wordt of u hen dan kende omdat u naar hen verwees als vrienden, stelt u dit niet uw vrienden zijn, maar dat u hen van ver kende en liever zou hebben dat ze onmiddellijk de doodstraf zouden krijgen in plaats van bevriend te zijn met dergelijke personen (CGVS, p. 33-34). Wat er ook van zij, u blijkt deze personen dus wel te kennen, al was het van ver. Gevraagd naar de namen van uw ontvoerders, blijkt u echter slechts enkel F. Z. (...) en K. A. (...) te kennen (CGVS, p. 32-35). Daarenboven blijken de namen van alle daders neergeschreven te zijn in het document dat u voorlegt ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming (zie administratief dossier, groene map). Omwille van bovenstaande valt dan ook te verwachten dat u de namen van al deze personen zou kunnen opsommen. Dit blijkt echter niet het geval. Hierop gewezen, haalt u aan dat u die namen niet wilt onthouden omdat u door hen uw land moest verlaten (CGVS, p. 34). Dat u, indien u

omwille van geweldsdaden door bepaalde personen, zo ver gedreven wordt dat u uw land van herkomst moet verlaten, maar de namen van deze personen niet zou kunnen of willen onthouden, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Dergelijke informatie is namelijk essentieel in het kader van uw beweerdde problemen en uw verzoek om internationale bescherming. Dat u zelfs ter voorbereiding van dit verzoek de namen van de daders niet opzocht in het enige document dat u kan voorleggen, tart alle logica. Bovendien blijkt u bij uw ondervragingen door de Belgische politie, waar ook gepeild werd naar de redenen waarom u uw land van herkomst verliet of niet meer naar daar kon terugkeren, verklaard te hebben dat u in Algerije problemen had met twee personen, in plaats van zes personen zoals u verklaart in het kader van uw verzoek om internationale bescherming (zie administratief dossier, documenten buiten de asielpprocedure). Geconfronteerd met uw verklaringen ten overstaan van de Belgische politie, stelt u dat u niet met hen kon praten omdat u hun taal niet kende, dat u toen geen vragen werden gesteld en dat u niet kon zeggen dat u problemen had met twee personen gezien u geen Frans kent (CGVS, p. 34). Ook dit kan allerm minst volstaan om bovenstaande te verschonen. Uit de documenten van de Belgische politie blijkt immers dat Frans opgenomen stond bij de talen die u zou beheersen, dat u vragen gesteld werden in het Frans, en dat u zelfs een schriftelijke vragenlijst werd voorgelegd waar de vragen zowel in het Engels, Frans en Arabisch gesteld werden en waar u ook verklaarde problemen te hebben met twee personen in Algerije (zie administratief dossier, documenten buiten de asielpprocedure). Bovenstaande elementen doen de geloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook ernstig teniet."

De loutere vaststelling dat verzoeker bij zijn verzoekschrift een afschrift van de uitspraak van de Algerijnse autoriteiten voegt met vermelding van de identiteit van de personen die hem naar eigen zeggen hebben mishandeld, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij slechts twee van zijn beweerdde ontvoerders bij naam kan noemen en aan de overweging dat van hem kan worden verwacht dat hij de namen van al deze personen kan opnoemen. Zoals hierboven reeds aangegeven, maakt verzoeker zijn identiteit niet aannemelijk en kan bijgevolg niet worden vastgesteld dat de uitspraak van de Algerijnse autoriteiten van 10 maart 2022 betrekking heeft op zijn persoon. Dat verzoeker niet in staat is om de namen van zijn beweerdde ontvoerders op te noemen, versterkt dit alleen maar.

De omstandigheid dat er geen advocaat aanwezig was bij de verklaringen die verzoeker ten overstaan van de politie aflegde en dat deze verklaringen werden afgelegd in de context van een verdenking van het plegen van een strafbaar feit, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker deze verklaringen aldaar heeft afgelegd, noch aan de vaststelling dat deze tegenstrijdig zijn met de verklaringen die verzoeker voor de Belgische asielinstanties aflegde. Verzoekers betoog is dan ook niet dienstig om de hierboven aangehaalde vaststellingen en overwegingen te weerleggen of te ontkrachten.

Ook konden de verklaringen van verzoeker over de plaats waar hij en zijn vriend naartoe gebracht werden bij de ontvoering of over de weg daar naartoe niet overtuigen, wat in de bestreden beslissing als volgt nader wordt toegelicht:

"Gevraagd om de plaats waar u naartoe gebracht werd te beschrijven, komt u aanvankelijk niet verder dan 'een verlaten plaats dat je gewoon in de open lucht bent, je zag alleen de hemel en Allah' (CGVS, p. 36). Wanneer u later tot nog driemaal toe gevraagd werd de plaats waarin u vastgehouden werd te beschrijven, en alles te zeggen dat u zag in de omgeving, kan u uiteindelijk enkel nog verklaren dat u zou zeggen dat er een berg was, een muur en als je de berg voorbijgaat dat er een stuwdam is (CGVS, p. 37). Een dergelijke beschrijving kan echter allerm minst doorleefd of gedetailleerd genoemd worden. Gevraagd hoe u wist dat de stuwdam daar was, stelt u dit te weten omdat u op deze plek leefde (CGVS, p. 37). Hiermee toont u aan dat hetgeen u kon vertellen over de plaats waar u na uw ontvoering naartoe gebracht wordt, niet getuigt van een doorleefde kennis of beleving van het moment van uw ontvoering, maar gewoon voortkomt uit hetgeen u hiervoor al kende van de regio. Ook uw kennis van de route onderweg naar deze plaats blijkt bijzonder ondermaats. U stelt dat u toen ongeveer vier kilometer onderweg was (CGVS, p. 37). Gevraagd hoe u dat dan weet dat dit ongeveer vier kilometer was, kan u dit allerm minst verder duiden. U zegt enkel dat u dit zomaar zei (CGVS, p. 37). Ook wanneer u meermaals gevraagd werd of u onderweg dan iets kon zien, enig idee hebt van de plaatsen die u toen passeerden, zegt u enkel dat u al zei dat het vier kilometer was en dat het verlaten was (CGVS, p. 37). Dit kan echter allerm minst volstaan, temeer gezien u zelf verklaart dat u toen aan het rijden was en de wegen zag onderweg (CGVS, p. 37). Hierop nogmaals gevraagd te zeggen welke weg u nam, langs waar u passeerde, geeft u enkel aan dat de plek Gare De Mobile heette (CGVS, p. 37). Hiermee verwijst u echter naar dezelfde plek als van waar u vertrok met uw auto, en kan u dus geenszins verdere informatie geven over de weg die u nam toen u ontvoerd werd (CGVS, p. 31). Ook door deze elementen wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangetast."

Waar verzoeker verwijst naar de gemoedstoestand waarin hij zich ten tijde van de feiten bevond en meer bepaald naar de omstandigheid dat hij net een traumatisch moment had meegemaakt, nu hij werd ontvoerd, geslagen en verkracht, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Verzoeker legt geen stukken neer waaruit blijkt dat hij met trauma's kampt die hem verhinderen doorleefde en gedetailleerde verklaringen af te leggen over de plaats waarnaar hij en zijn vriend bij de ontvoering gebracht werden of over de weg naar die plaats.

Ook is het niet aannemelijk dat zijn beweerde ontvoerders verzoeker zomaar lieten gaan nadat hij beloofde het geld te gaan halen. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt verder toegelicht:

“Ze hielden wel uw vriend vast als soort van garantie dat u terug zou komen, maar dan nog is het niet aannemelijk dat zij u gewoon zouden laten vertrekken terwijl u goed wist waar u was vastgehouden en waar zij zich dus bevonden. Hierdoor liepen zij namelijk het grote risico dat u hun locatie zou doorvertellen aan de Algerijnse autoriteiten, wat u ook bleek te doen (CGVS, p. 7). Het is dan ook niet aannemelijk dat zij hiertegen zo weinig voorzorgen zouden nemen. U verklaart nog dat uw ontvoerders uw vriend hadden meegenomen naar een andere plaats (CGVS, p. 38). Ze zouden dit gedaan hebben omdat ze wisten dat u terug ging komen met de politie (CGVS, p. 38). Gevraagd hoe ze dit dan konden weten, zegt u enkel dat ze er niet meer waren toen u terug aankwam bij de plek, maar dat u niet weet hoe ze dit deden (CGVS, p. 38). Het is echter bijzonder onwaarschijnlijk dat zij u eerst zouden ontvoeren, zonder de plek waar u naartoe gebracht werd verborgen te houden, u daar dan gewoon zouden vrijlaten met de wetenschap of het vermoeden dat u naar de politie zou gaan, om daarna zelf de moeite te moeten doen om van locatie te veranderen. Nogmaals wordt zo de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de proef gesteld.”

Door louter te stellen dat de ontvoerders zijn vriend Z. als gijzelaar hadden gehouden en dat dit hen een zekere garantie bood, weerlegt noch ontkracht verzoeker de pertinente overweging dat de ontvoerders hiermee een groot risico namen. Bovendien is deze versie van de feiten niet in overeenstemming met wat in de door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde vertaling van een uitspraak van de Algerijnse autoriteiten van 10 maart 2022 (stukkenbundel verzoeker, stuk 3) wordt vastgesteld, met name dat verzoeker en zijn vriend bevrijd werden nadat een zekere Y. B. zich voor hen garant had gesteld. Deze tegenstrijdigheid ondermijnt op fundamentele wijze de waarachtigheid van verzoekers verklaringen en relaas.

Verder kan verzoeker geen geloofwaardige verklaringen afleggen over die ene ontvoerder die kon ontkomen aan de Algerijnse autoriteiten, wat in de bestreden beslissing als volgt wordt toegelicht:

“Bij de DVZ verklaart u hierover dat de zes ontvoerders werden opgepakt, maar dat één van hen later kon ontsnappen (vragenlijst CGVS, vraag 5). U verklaart dit helemaal anders voor het CGVS, waar u stelt dat K. A. (...) nooit opgepakt werd en nog kon vluchten voordat hij gearresteerd werd (CGVS, p. 40-41). Geconfronteerd met uw verklaring hierover bij de DVZ, zegt u dat u daar ook verklaard zou hebben dat ze vijf personen oppakten en dat één van hen gevlucht is en niet bij de politie ging (CGVS, p. 41). Het louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen, kan zoals hierboven reeds werd aangegeven, niet volstaan voor het afleggen van tegenstrijdige verklaringen. Bij de DVZ is men bovendien net als bij het CGVS verplicht uw verklaringen letterlijk neer te schrijven. Uit het verslag bij de DVZ blijkt bovendien dat deze verklaringen u nadien werden voorgelezen in het Arabisch. U ontkent dit bij het CGVS, en stel dat uw verklaringen in het Frans werden voorgelezen en dat u een deel begreep, een deel niet (CGVS, p. 4). Dit komt echter niet overeen met hoe dit werd geschreven in het document van de DVZ, een officieel document dat betrouwbaar geacht zou moeten worden. Bovendien bleek u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS geen opmerkingen te hebben over uw interview bij de DVZ en verklaarde u dat dit goed verliep. Indien u bepaalde twijfels zou hebben bij het correcte verloop van dit interview of de manier waarop uw verklaringen daar werden weergegeven, kan verwacht worden dat u dit aangeeft bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud. Nogmaals doet u zo afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.”

Verzoeker voert aan dat hij verklaarde dat hem tijdens zijn verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) het verhoor in het Frans werd voorgelezen en dat hij niet alles had begrepen en dat hij dus niet in staat was de fout in de hoorzitting te corrigeren. Hij beperkt zich echter tot een herhaling van wat hij eerder tijdens het gehoor voor het CGVS reeds verklaard heeft, zonder de concrete motivering in de bestreden beslissing, met name dat uit het verslag bij de DVZ blijkt dat deze verklaringen hem werden voorgelezen in het Arabisch, wat steun vindt in de stukken van het administratief dossier, met bewijskrachtige stukken te weerleggen of te ontcrachten.

Waar verzoeker deze overwegingen nog anekdotisch acht in het licht van de bij het onderhavige beroep gevoegde uitspraak, beperkt hij zich tot het minimaliseren van de argumenten, zonder evenwel de

tegenstrijdigheden, die allen steun vinden in het administratief dossier, te ontcrachten. Bovendien gaat hij met dit betoog voorbij aan de vaststelling dat hij zijn identiteit niet aantoot en dus evenmin aantoot dat deze uitspraak op zijn persoon betrekking heeft.

Voorts kon verzoeker geen verdere duiding geven rond de omstandigheden waarin hij in juni 2021 verwond zou zijn geraakt met een mes. De bestreden beslissing geeft hierbij de volgende toelichting:

“Hier meermaals naar gevraagd, geraakt u niet verder dan te vertellen dat men u toen aanviel, uw hand wilde doorsnijden, dat het in Relizane gebeurde en dat u daarna wegluchtte (CGVS, p. 30). Verder doorgegaan op waar u dan juist was toen het gebeurde, zei u opnieuw slechts heel vaag dat u toen in de wijk was (CGVS, p. 31). Hierop wordt u opnieuw gevraagd wat er dan juist gebeurde toen u in de wijk was, waarop u niet antwoordt op de vraag en enkel stelt dat u nooit naar buiten ging (CGVS, p. 31). U geeft geen enkele verdere duiding over waar u zich toen bevond, of op welke manier men u toen aanviel (CGVS, p. 31). Nogmaals letterlijk gevraagd te vertellen hoe het gebeurde, geraakt u niet verder dan te stellen dat ze u vastpakten en dat aandeden, maar dat u die mensen niet kende en pas achteraf te weten kwam dat ze gestuurd werden door K. A. (...) (CGVS, p. 31). Opnieuw geeft u zo geen enkele verdere duiding of informatie over de omstandigheden waarin u werd aangevallen, hoewel u hier ruimschoots de kans toe geboden werd. Wat verder opvalt is dat ook over verklaringen hierover verschillen met hoe u dit bij de DVZ aanhaalde. Daar haalde u geen enkel ander incident aan dan uw ontvoering zelf. U verklaarde bovendien dat u na het incident (waarbij u op de ontvoering moet gedoeld hebben, gezien u daar niets anders aanhaalde) vluchtte naar Wahran en dat u daar telefonisch bedreigd werd en het land ontvluchtte voor ze u konden vinden en aanvallen (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Ten eerste is het frappant dat u daar niets zou vertellen over de tweede aanval die u ten beurt viel. Er werd u toen immers duidelijk gevraagd een overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot uw vlucht uit uw land van herkomst. Dat u daar enkel spreekt over telefonische bedreigingen, hoewel u bij het CGVS beweert dat u toen nog het slachtoffer werd van ernstig fysiek geweld (CGVS, p. 17, 28) kan dan ook niet aannemelijk geacht worden. Gewezen op uw verklaringen bij de DVZ, stelt u dat u daar gezegd zou hebben dat u telefonisch bedreigd werd en dat ze daarna naar u kwamen in Wahran en u daar bedreigden (CGVS, p. 29). Dit valt echter allerminst te rijmen met uw verklaringen bij de DVZ (zie boven). U biedt hiervoor geen verschoning (CGVS, p. 29). Nog is het niet plausibel dat A. K. (...), hoewel hij tot twintig jaar veroordeeld zou zijn, u fysiek zou blijven bedreigen en hiermee het risico voor zichzelf enkel groter maakt om ook effectief gearresteerd te worden. Hierop gewezen, stelt u dat hij dit normaal 's nachts doet, dat hij daar gewoon gaat wandelen en bij zijn vrienden komt (CGVS, p. 41). Hiermee klaart u echter op geen enkele manier voornoemde onwaarschijnlijkheid uit. Daarenboven blijkt u strijdig over het moment waarop u juist in Wahran ging wonen. Waar u bij de DVZ verklaarde dat u in maart 2021 naar daar ging (Verklaring DVZ, vraag 10), blijkt uit uw verklaringen voor het CGVS dat u pas twee maanden na het incident in juni naar daar gegaan zou zijn (CGVS, p. 30). Op deze manier wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen enkel verder onderuit gehaald.”

Voor zover verzoeker de commissaris-generaal verwijt geen rekening te hebben gehouden met de uitspraak van de Algerijnse autoriteiten van 10 maart 2022 betreffende de eerdere gebeurtenissen, waarvan de aanval met een mes een gevolg was, wijst de Raad erop dat deze uitspraak ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing nog niet werd neergelegd en dat bovendien niet vaststaat dat deze uitspraak betrekking heeft op de persoon van verzoeker, aangezien hij zijn identiteit niet heeft aangetoond. Zo kan worden gesteld dat de feiten die in de bij het verzoekschrift gevoegde uitspraak vaststaan, kan bijgevolg niet zonder meer worden gesteld dat deze feiten betrekking hadden op de persoon van verzoeker en dus voor verzoeker (en zijn familie) tot verdere gevolgen leidden.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

“Over uw verklaring dat uw broers hier in België gedood zouden zijn door personen die volgens u connecties zouden hebben met uw belagers in Algerije, moet benadrukt worden dat uw verklaringen hieromtrent beperkt zijn tot een blote bewering die u geenszins kan staven met enige concrete indicaties. U geraakt hierover niet verder dan te stellen dat u dit weet via roddels (CGVS, p. 22). Nogmaals gevraagd hoe u dit kan weten als u niet eens blijkt te weten wie uw broers zouden vermoord hebben, stelt u enkel dat u dit weet (CGVS, p. 22-23). Ook dit element straalt negatief af op de geloofwaardigheid van uw verklaringen.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat deze niet aannemelijk worden gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Algerije zou hebben gekend.

2.3.4.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Algerije actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker ten volkomen subsidiaire titel vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN